

Οκτώ μήνες μετά τις φωτιές στο κέντρο της Αθήνας, αυτή τη φορά οι φωτιές έζωσαν τα βορειοανατολικά της προάστια. Ένοχος για ακόμη μια φορά η κυβέρνηση που πλέον έχει απωλέσει κάθε τεκμήριο αθωότητας και ελαφρυντικό χάριν των κουκουναρών, του δύσβατου των ορεινών όγκων και του ... στρατηγού άνεμου. Είναι προφανές ότι όχι απλά δεν νοιάζονται για τα δάση αλλά τουναντίον εργάζονται πυρετωδώς για την τιμμεντοποίησή τους. Πριν ακόμα σβήσουν και οι τελευταίες εστίες οι δήμαρχοι της αυθαιρεσίας της βορειοανατολικής αττικής δεν ντράπηκαν να αρχίσουν να ζητούν νομιμοποίηση των αυθαιρέτων.

Η πυρκαγιά που κατέκαψε την Ανατολική Αττική εξαφανίζοντας ένα ζωτικό δασικό πνεύμονα για όλους τους κατοίκους του λεκανοπεδίου δεν είναι θεομηνία αλλά έγκλημα με αυτουργό την κυβέρνηση της ΝΔ και το κεφάλαιο, συνένοχο το ΠΑΣΟΚ που επί κυβερνήσεων του ακολουθήθηκε η ίδια πολιτική τιμμεντοποίησης των δασών για χάρη των εργολάβων και υποστηρικτή όλα τα μικρά και μεγάλα συμφέροντα που με διάφορα «χρυσόβουλα» και κάθε λογής «νομιμότυπες» ή παράνομες δασοκτόνες και καταπατητικές πρακτικές ετοιμάζονται για τα νέα οικιστικά project στην ευρύτερη περιοχή της Αττικής.

Οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων όχι μόνο δεν είχαν προτεραιότητα να σώσουν τα δάση αλλά έκαναν το πάν για να διευκολύνουν το κατασκευαστικό κεφάλαιο και τα συμφέροντα γύρω από την ιδιοκτησία της γης να τα εξαφανίσουν. Εδώ και καιρό έχει δοθεί το σύνθημα ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ

– ΚΑΨΤΕ – ΧΤΙΣΤΕ. Με τα έργα της ολυμπιάδας, με το νέο χωροταξικό, με το κυκλοφορούμενο ΠΔ για τον Υμηττό, με την προσπάθεια αναθεώρησης του άρθρου 24 για τα δάση, με την διάλυση κάθε ελεγκτικού μηχανισμού, με την ισοπέδωση κάθε λογικής προστασίας του περιβάλλοντος για χάρη των μεγάλων έργων και των αυτοκινητοδρόμων, με την διάλυση της πυροσβεστικής υπηρεσίας. «Ό,τι ήταν πράσινο θα γίνει ξανά πράσινο» λένε μόνο που δεν μας αναφέρουν σε ποιο χρονικό ορίζοντα αναφέρονται όταν μιλούν για το πράσινο στο παρελθόν.

Σε αυτό το πλαίσιο είναι προφανές ότι δεν είναι ώρα για συναίνεση της Αριστεράς στην κυβέρνηση στην δήθεν «κοινή προσπάθεια διάσωσης των δασών». Η λαϊκή συμμετοχή στις κατασβέσεις και αλληλεγγύη για οφείλει πρώτα και κύρια να στρα-

φεί απέναντι στους πολιτικούς ενόχους αυτού του εγκλήματος και να ορίσει την βάση για ένα άλλο μοντέλο ανάπτυξης. Άλλωστε είναι η ίδια η κυβέρνηση που εκτός από τα δάση, τον αέρα που αναπνέουμε και τη γειτονιά που μένουμε, το σχολείο που πηγαίνουν τα παιδιά μας, έχει βάλει φωτιά στα εργασιακά και ασφαλιστικά μας δικαιώματα.

Απέναντι στην χυδαία και καταστροφική λογική αποθέωσης του τιμμεντού οι εργαζόμενοι και ειδικά οι εργαζόμενοι μηχανικοί που θα κληθούν να νομιμοποιήσουν την κάθε επιλογή, δεν πρέπει να πατήσουν την μπανανόφλουδα της δήθεν «πράσινης» διαχείρισης της δασικής γης, η οποία χρησιμοποιώντας εύγλωττους τίτλους όπως «αειφόρος χωροταξικός σχεδιασμός», «χρήσεις γης», «βιώσιμη ανάπτυξη», ετοιμάζεται να γίνει το έδαφος πάνω στο οποίο θα βασιστούν οι δήθεν ελεγχόμενες επεκτάσεις του αττικού πολεοδομικού συγκροτήματος, κρατώντας ένα προκάλυμμα περιβαλλοντικής ευαισθησίας.

Κανένα χωροταξικό εργαλείο στα χέρια αυτής της πολιτικής εξουσίας και των κοινωνικών της υποστηρικτών της δεν μπορεί να αποτελέσει βοήθημα για τις επιδιώξεις των εργαζομένων για μια πόλη και ένα περιβάλλον ανθρώπινο και καθαρό όπως θα άρμοζε και που θα άξιζε να απολαμβάνει και ο ασθενέστερος οικονομικά πολίτης αυτής της χώρας. Οι εργαζόμενοι μηχανικοί καλούνται να αποκαλύψουν την υποκρισία που κρύβεται γύρω από όλες αυτές τις ενέργειες και τα όρια κάθε προσπάθειας λεγκαλιστικής αντιμετώπισης των περιβαλλοντικών προκλήσεων.

Δύο χρόνια μετά τις μεγάλες καταστροφές στην Ηλεία και την Πάρνηθα οι εγκληματίες δεν μπορούν να μένουν ατιμώρητοι διότι όπως βλέπουμε συνεχίζουν απτόητοι. Είναι ώρα να τους ξεφορτωθούμε με τους μαζικούς μας αγώνες. Είναι ώρα να τους διώξουμε πριν ολοκληρώσουν το καταστροφικό τους έργο!

Είναι ώρα να βγούμε στους δρόμους και να διεκδικήσουμε μαζικές προσκλήσεις μόνιμων πυροσβεστών, αποστρατιωτικοποίηση του Πυροσβεστικού Σώματος, μαζική ενίσχυση των υποδομών δασοπυρόσβεσης.

Είναι ώρα να πούμε όχι στο "μοντέλο ανάπτυξης" που στηρίζεται, στην τιμμεντοποίηση, στην αντιμετώπιση των δασικών εκτάσεων ως "φιλέτων" προς οικοδόμηση, στη εξυπηρέτηση με κάθε τρόπο των εργολάβων.

